

Božič

KRAJŠA OBLIKA EVANGELIJA: *Beseda je meso postala in se naselila med nami*
Jn 1,1-5,9-14

✠ **Iz svetega evangelija po Janezu.**

- 1 V začetku je bila Beseda
in Beseda je bila pri Bogu
in Beseda je bila Bog.**
- 2 Ta je bila v začetku pri Bogu.**
- 3 Vse je nastalo po njej
in brez nje ni nastalo nič, kar je nastalo.**
- 4 V njej je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudi.**
- 5 In luč sveti v temi, a tema je ni sprejela.**
- 9 Resnična luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, je prihajala na svet.**

- 10 Beseda je bila na svetu in svet je po njej nastal,
a svet je ni spoznal.**
- 11 V svojo lastnino je prišla, toda njeni je niso sprejeli.**
- 12 Tistim pa, ki so jo sprejeli, je dala moč,
da postanejo Božji otroci, vsem, ki verujejo v njeno ime**
- 13 in se niso rodili iz krvi ne iz volje mesa ne iz volje moža,
ampak iz Boga.**
- 14 In Beseda je meso postala in se naselila med nami.
Videli smo njeno veličastvo,
veličastvo, ki ga ima od Očeta kot edinorojeni Sin,
polna milosti in resnice.**

Kristusov evangelij.

V njej je bilo življenje ...

Današnji evangelij me vedno zaziblje v nek ritem ponavljanja. V začetku je bila Beseda in Beseda je bila Bog. Od Boga je prišla kot luč in življenje ter se k njemu nazaj vrača. Ob tem sem pomislil na dež, ki ga letos ne manjka. Od kod se vzame in kam gre. Prihaja, napaja zemljo, napolnjuje struge, odteka v morje in se spet vrača. Če bi človek ustvarjal svet, bi se gotovo bal, da bo vode zmanjkalo. Verjetno bi pomislil, da bo tista voda, ki se ustavi v zemlji, da iz nje raste novo življenje, izgubljena. Pa ni. Vode ne zmanjka. Letos pa sploh ;) Pa se vrnimo k vodi v jaslicah. Tudi v jaslicah je voda – voda življenja. Tista, ki napaja življenje v dolini.

Pri polnočnici smo razmišljali o ljudstvu, ki se približuje štalci. Razmišljali smo, kaj nas žene, s čim se napajamo, da je v nas življenje. Bog stopa med nas, kakor voda pada na zemljo. Lahko se odbije na skalah, lahko jo vsrka travnik ali pa zorana njiva. Lahko izmije skale, poživi požgano travo ali pa da celo novo življenje žitu, ki rodi nov klas. Tako je tudi z izvirovom iz jaslic in oltarja: Drevi smo razmišljali o tem, da okorno možatost, Bog – voda

življenja spreminja v spoštljivo krhkost in novo božje otroštvo, v otroku prebuja nove sanje in otroško vero, da sliši angelsko petje, kmetu, ki orje, prinaša spoštovanje do zemlje in dela, pastircem ob ognjih podarja brezskrbno veselje in radost. Vse napaja Bog, ki vse vodi, ki vse ureja. Voda, ki izpod neba rosi in daje življenje. A to ljudstvo ni tu le zato, da bi prejelo. Zastonj ste prejeli zastonj dajajte, smo slišali v božičnici. Tu smo, da od sebe damo novo življenje drugemu. Iz doline naj bi prihajali k jaslicam in se v njih spreminjali v Marijo, Jožefa in dete. Jaslice spominjajo na novo življenje in so povabilo k novemu življenju.

Če je prvi korak ta, da se novorojenemu priklonimo, prisluhujemo angelom, v delu odkrivamo stvarnika in se v veselju zahvaljujemo Očetu, ki nas ljubi in varuje, pa je drugi korak ta, da Novorojenega v sebi tudi zaživimo. Kako? Zgled nam daje sveta družina. Poglejmo: **Marija** v štalci ni kot žena v izredno pobožni drži. Je preprosta žena, utrujena mati, ki je rodila in težko sedi. Je torej ena izmed nas. Božje življenje se jo je dotaknilo. Izročila se je v božje roke, v njegov načrt in iz te podaritve iz tega zgodi se, se je rodilo dete. Tega otroka nam podarja. Ne jemlje ga zase. Zaradi njene preproste vere, vztrajanja v zvestobi Angelovemu povabilu, naj postane Odrešenikova mati, je postala izvir novega življenja za vse človeštvo.

Jožef preprost tesar. Njegov hrbet so ukrivile skrbi. Tudi ta nam je podoben. Tako kot Marija je tudi on rekel Gospodu: Zgodi se. Ni vedel, kako se bo to zgodilo, ni razumel, kakšna je njegova vloga. Prejel je življenje. Bog se ga je dotaknil. V tem dotiku je tvegalo: Izpolnil bom, karkoli hočeš. V tej službi ostajajo vsakdanje skrbi, ostajajo napor, ostaja zavrženost, a pri vsem je najpomembnejše: božje življenje ga spreminja in v spreminjanju življenje podarja. Skrbi in trpljenje, zavrženost in strahovi so kronani z novim rojstvom: Rodilo se je dete, ki prinaša svetu življenje. Bog je tu, ker mu je Jožef hotel ostati zvest.

Novorojeni, ki je središče vsega, je po človeški naravi enak Mariji in Jožefu, tebi in meni. Tudi on sprejema življenje od Očeta, ki ga pošilja v svet. Sprejema težo zavrženosti, nesprejetosti in zapostavljanja vse do Križa. A iz te zavrženosti, ker je zvest Očetu, se rojeva novo življenje. Te dni se tega življenja še posebej spominjamo ob jaslicah, čez leto pa bo to življenje teklo iz istega: Zgodi se, na Oltarju. Kjer Novorojeni na križu končuje svojo zvestobo Očetu.

Pravzaprav preprosta skrivnost vode izpod nebes. Pride, da napoji, da življenje in se vrne. Najprej smo kmet, ki orje, tisti, ki se sklanja k Novorojenemu. Potem pa smo povabljeni, da gremo naprej. Rečemo: Zgodi se. Sprejmemo Njegov načrt za svojega, Njegovo voljo za svojo. Iz tega sprejemanja se rojeva novo življenje, nova ljubezen, nov svet. Prišli smo, da počastimo dete. Ko nas prevzame, smo povabljeni, da se rodi v našem življenju. Naj ne ostane v nas, ampak naj daje življenje drugemu. **Zastonj smo prejeli, zastonj dajajmo. Če ne bo živih jaslic, ne bo življenja. Bodimo žive jaslice in prinašajmo Življenje in Luč ljudem!**